

de waargenomen species. Witte kwik kwam nog sporadisch door. Op 7 October 4 exemplaren (door den heer Strijbos), op 14 Oct. 1 ex. → N.O. (!) en 21 October 1 ex. → Z.W.

Ook boerenzwaluw nog enkele malen als verlate trekkers, op 14 October en op 21 Oct. 4 voorwerpen. De laatste huiszwaluwen werden bij de kerk te Overveen waargenomen door W. Bausch en P. Smit op 14 October.

Deze B. R's. namen denzelfden dag achter de zeereep twee roodborst tapuiten (♂ en ♀) waar, waarschijnlijk toevende doortrekkers.

De laatste gekraagde roodstaart werd op 26 October waargenomen. Ook van meezen kunnen we zeer weinig zeggen. Op 7 October nam de heer Strijbos achter de zeereep enkele pimpels en 6 zwarte meezen waar. De laatste werden ook op 20 November en 25 Nov. waargenomen, op den laatsten datum zelfs in een stadstuin.

Nadat de eerste goudhaantjes zich als gewoonlijk reeds in September vertoonden, werden ze verder uiterst weinig gezien. Op 7 Oct. had de heer Strijbos er enkele onder de bovengenoemde meezen en op 28 October had hij er twee, die pal uit zee opkwamen en op een prikkeldraadhek streken.

Van roofvogels werd sperwer op 14 en 21 October genoteerd (resp. 2 en 4), torenvalken op 21 en 28 October (resp. 1 en 4).

Ook meeuwen schijnen zich in October nog te verplaatsen. Deze maand hadden we alleen op 14 Oct. daar iets van, toen den geheelen morgen, meeuwen (voornamelijk zilvermeeuwen) langs de kust zuidwaarts afzakten.

Op 21 October deden we een bescheiden poging om snelheid op te nemen. We hadden twee posten op 2 K.M. afstand van elkaar, die alle voorbij trekkende vogels tot in de seconde nauwkeurig opnamen. Onze resultaten zijn:

Voor spreeuwen	22.7 K.M. en 30.5 K.M. per uur.
„ vinken	23.6 „ „ 32.7 „ „
„ musschen	27.4 „ per uur en
„ boerenzwaluw	27.2 „ „

De sterke Z.—Z.W. wind, die op dien dag woei heeft zeker invloed op deze snelheden gehad.

De Blauwe Reigers.
Haarlem.

G. C. A. JUNGE.
H. TESCH.

UIT HET LEVEN VAN EEN SPREEUW.

NADAT we lang tevergeefs naar wat warmte hadden verlangd, brak eindelijk, 24 Juni, de zon door de wolken en bracht ons een heerlijk zonnigen dag. De marquises, die een poosje rust hadden gehad, werden neergelaten, zeer tot schrik van de spreeuwen, die daar ijverig bezig waren hunne nesten te maken. Er vielen dan ook vrij wat strootjes, blaadjes en hooi naar beneden. Het ergste was, dat er door één der dames een heel nest werd gevonden, waarin nog één levend vogeltje zat. Drie doode vogeltjes lagen er naast, misschien een dag of drie oud. Thuisgekomen van de wandeling kwam Mejuffr. B. mij tegen met de kleine vondeling in haar zakdoek gewikkeld, voorzichtig in de hand houdende. „Ik heb iets voorje gevonden,” was het al gauw, „een jonge spreeuw!” Mijn eerste gedachte was: „Dat stumper houden we niet in leven!”, maar spoedig werd een groote bloempot met hooi gevuld en Pietje kwam in het nestje. Wat oud brood, fijn gemaakt met melk, werd klaar gemaakt en Piet hapte van het lepeltje. Zoo hielden we hem in het leven. Elken dag een schoon nest en om de vijftien minuten werd Pietje gevoerd. Er was heel wat mee te doen, om hem schoon te houden en te voeren.

Toen het eenige dagen wat guur en koud weer was, had dit dadelijk invloed en leek het wel of hij ziek was. Ik zette toen den pot met het nest op een warme Verkade stoof, en gelukkig kwam hij er weer boven op. Zoo langzamerhand kwamen de veertjes te voorschijn en groeide hij flink. Nadat hij me 's morgens om 5 uur al een paar nachten had wakker geschreeuwd om voedsel, zette ik hem 's avonds wat in donker en hij sliep toen door tot 7 uur. Door het brood mengde ik wat fijngestampde apennootjes, zocht rupsjes, wormen en slakjes, wat Piet zich lekker liet smaken. Niet lang duurde het, of het kostte moeite hem in den bloempot te houden. Een kooi werd van den zolder gehaald en Pietje daar in gezet. Toen we de tweede week in Juli die warme dagen hadden, zat Piet zonder bodem in de kooi op het gras, kreeg een douche met een fijn gietertje en kwam toen al spoedig uit de kooi bij ons in de hut zitten. Hij zat rustig op de leuning van een bank en smulde van de zweefvliegen, die daar veel waren. Zelf vangen deed hij nog niet spoedig, maar at ze van mijn hand. Op een goeden morgen vloog hij de boomen in, en nu dacht ik, dat hij nu de wijde wereld in trok.

Aan de koffietafel zeide ik tegen de dames: „Jullie moet allen de groeten hebben van Piet; hij is de wijde wereld ingetrokken.” Maar neen hoor, 's middags toen ik hem riep, kwam hij naar me toe gevlogen. Vanaf 8 Juli krijgt Piet nu Universeel voer voor lijsters, merels enz., wat hij zich eerst met water gemengd, later droog, goed laat smaken. Over dag liet ik hem vrij rond vliegen, riep hem 's avonds binnen, zette hem in de kooi, en dan sliep hij in de kamer, daar ik bang was, dat een poes hem tepakken

Piet op voer.

zou krijgen. De laatste week in Juli ging ik uit en zorgde Mejuffr. B. voor den kleinen Piet. Hij beschouwde haar slaapkamer als zijn kooi, wipte daar vrij in en uit door het open raam, en werd op tijd gevoerd, en leerde zelf drinken.

Sinds begin Augustus wil hij niet meer in de kooi slapen, blijft nu buiten en slaapt dan in een der marquises. Op mijn vensterbank staat een kistje met een lat er over gespijkerd en hier voer ik hem nu en vindt hij zijn drinkensbak. Hij vindt nu zelf meer voedsel, maar komt nog graag een lekker hapje van het lepeltje afhappen. Zijn veertjes worden prachtig, donkergoudgroene borstveertjes met witte puntjes, op den rug goudgroene veertjes en de vleugeltjes donkerbruine veertjes met lichte randjes. Het is een lief, mak diertje, wandelt met me mee in den tuin, waar hij graag op mijn schouder of op mijn hoofd gaat zitten.

Hij kent de dames goed, maar een vreemde probeert vergeefs hem te lokken. Nooit had ik gedacht, dat een spreeuw zoo mak zou worden. Hij vliegt overal rond in den tuin, die vrij groot is, maar komt bij ons zitten, zoodra hij ons ziet. Na de koffie komt hij gewoonlijk naar ons toe in de veranda en neemt op mijn hand gezeten een lekker zonnebad. Het kopje op mijn arm geleund, spreidt hij de vleugels uit om de zon er in te laten schijnen. De prachtige nieuwe veertjes schitteren in den zonneschijn. Evenals vele vogels vindt hij pinda's ook een heerlijke lekkernij, die ik hem geschraapt van het lepeltje laat happen.

Hij zit te trippelen op mijn vingers als ik er mee bezig ben, en beschouwt mijn kamer als een goede toevlucht voor een regenbui. Meestal zit Piet dan binnen op de vensterbank of op een hoekje van de tafel op een courant. Hoe lang zal het nog duren voor hij voor goed afscheid neemt? Ik denk, dat hij den winter wel hier zal doorbrengen, daar de spreeuwen zich hier den laatsten tijd niet meer vertoonen. Zij zijn de landen ingetrokken.

Oudeschoot, Aug. 1923.

M. POSTHUMA.

Ook in het najaar en in den winter is hij ons trouw gebleven, ondanks den drukken spreeuwentrek.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

De Appelvink op 't Voer. — In deze koude sneeuwdagen zijn onder de meezen, merels, musschen en roodborstjes ook een paar *appelvinken* in onzen tuin geregelde gasten. Ze zijn in 't geheel niet schuw en spelen merkbaard den baas over alle andere bezoekers. Hulstbessen, hennepzaad en zonnepitten eten ze graag, waarbij de snavel bij het uitpellen van het zaad eigenaardig trilt telkens. Ook de groote bonte specht zagen we eens. Hij liet zich prachtig observeeren in een appelboom op ruim 2 M. afstand van 't raam.

Hilversum, 11 Januari 1924.

A. M. VAN LOKEREN CAMPAGNE.

Overwinterende Witte kwikstaart (*Motacilla alba*). — 7 Januari 1924 zag ik in het dorp 's morgens een witte kwikstaart in de straten. Waar hier in Winterswijk den 31 Dec. 1923 een temperatuur is geweest van 19 graden Celsius vorst vond ik het merkwaardig genoeg dit feit even te vermelden. Het is dunkt mij een overwinterend exemplaar geweest, dat heel wat koude heeft kunnen doorstaan. Later heb ik den vogel niet meer gezien, deze is misschien wel weer teruggekeerd naar een of ander boeren erf, waar hij waarschijnlijk vandaan gekomen is, door honger gedreven, omdat er hier zeker al een week of drie een dikke sneeuwlaag alles bedekt, en de vogels die er nog zijn zich bij boerenschuren ophouden.

Winterswijk, 10 Januari 1924.

A. TH. TEN HOUTEN.

Het tamme roodborstje. — Toen wij Vrijdag 28 Dec. weer de vogels in 't Engelsche Werk, bij Zwolle, aan 't voederen waren, hipte een roodborstje om ons (wij waren met ons tweeën) heen. Doordat wij stil bleven staan, kwam het diertje steeds dicht bij ons.

Met een vaartje rende het onder mijn beenen door (ik stond gebukt). Ten slotte sprong het op mijn schoen, maar door een of andere beweging vluchtte het.

Bij vorige voederingen (op dezelfde plek) was zoo'n monter vogeltje steeds in onze nabijheid, maar of 't steeds dezelfde was, weten we niet. Er lag dien dag veel sneeuw, telkens pikte het beestje in de witte massa, zeker om zijn dorst te lesschen.

Zijn er meer zulke gevallen bekend van een zoo verregaande tamheid of nieuwsgierigheid?

Zwolle.

J. BREUNIS.

Overwinterende Roodborst-tapuit. — U vraagt in Uw nieuwen vogelkalender eens 's winters op den roodborst-tapuit te letten. Het vorige jaar 15 December, zag ik een paartje in de duinen bij Cadzand. En hedenmorgen zag ik een mannetje boven op een koolplant op een klein stukje bouwland, gelegen op de grens van den Haag, vlak bij de nieuwe behouwingen.

Op 5 Juli van dit jaar, één van die zeer warme dagen, zag ik hoe twee duiven zich een paar maal achtereen plat op het water lieten vallen, de vleugels uitgestrekt. Het was in een kreek vlak bij de gemeente Hulst. Heel even bleven zij zoo op het water en vlogen dan weer op. Het waren gewone tamme duiven. Is U misschien bekend of vogels op een dergelijke manier wat opfrissing zoeken? (Ja, o.a. ijsvogel en baardmees. T.).

's-Gravenhage, 30 Dec. 1923.

G. E. CARRIÈRE.